

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3CoSr/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116895913
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1116895913.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Alexandry Hanusovej a Mgr. Patricie Skotnickej v spore žalobkyne: X. T., C.. XX.X.XXXX, Š. XX, U., zastúpenej: O. X. M., O..U..L.., Y.: XX XXX XXX, Ž.Á. X/A, N., proti žalovanému: M., O..U..L.., Y.: XX XXX XXX, M. XX, S., o zrušenie rozhodcovského rozsudku, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 20Csr/1/2016-74, zo dňa 7.5.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a v e c v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu (výrok I.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu dňa 8.6.2016 domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného O. U. O. H. M. X. pre X., A. X, S., sp. zn. SRSpA 04608/15, zo dňa 2.3.2016 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“), ktorým jej uložil povinnosť zaplatiť žalovanému (v rozhodcovskom konaní v postavení žalobcu) úrok v sume 206,27 eura, poplatok v sume 403,65 eura, zmluvnú pokutu v sume 33 eur, trovy mediačného konania v sume 202,53 eura, poplatok za upomienku v sume 10 eur a trovy rozhodcovského konania v sume 194,95 eura. Rozhodcovský rozsudok žiadala zrušiť s poukazom na § 45 ods. 1 písm. d) a i) zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon č. 335/2014 Z.z.“), majúc za to, že predmetný rozhodcovský rozsudok je nesprávny, nezákonný a neoprávnene vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy, ktorá je absolútne neplatná z dôvodu, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne a tiež, že je v rozpore s právnou úpravou a dobrými mravmi; rozhodcovský rozsudok zároveň vydal nepríslušný rozhodcovský súd, keď podľa rozhodcovskej zmluvy mal byť príslušný vo veci rozhodnúť O.T. U. súd H. O. Slovenská U. X..O., I. U. X, S.. Ďalej namietala, že Zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), nakoľko je v nej nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“), neprimeraná výška úrokovej sadzby, absentuje v nej údaj o výške mesačnej splátky a má i ďalšie nedostatky, z ktorých dôvodov majú nastúpiť sankcie podľa zákona č. 129/2010 Z.z.; Zmluva navyše obsahuje i neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol žalobu zamietnuť ako nedôvodnú a priznať mu nárok na náhradu trov konania. Mal za sporné zachovanie lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, pretože žalobkyňa neuviedla dátum doručenia rozhodcovského rozsudku. Uviedol, že žalobkyňa bola vyzvaná na oznámenie výberu rozhodcovského súdu, čo však neurobila, a preto ho vybral v zmysle § 73 ods. 8 zákona č. 335/2014 Z.z. žalovaný. S poukazom na čl. II. rozhodcovskej

zmluvy sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že tejto bola daná len jedna možnosť, a to riešiť spory len pred rozhodcovským súdom, pretože jej bola daná možnosť obrátiť sa v prípade jej nespokojnosti na všeobecný súd. Konštatoval, že RPMN je v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 702702085 uvedená vo výške 96,00%, táto je uvedená správne a je vypočítaná v zmysle platných právnych predpisov. Zmluva obsahuje na prednej strane celkovú čiastku 1.764 eur, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť do 15.6.2014, ak nie je dohodnuté inak, a to na účet veriteľa podľa Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo v hotovosti mandatórovi, t. j. žalobkyňa sa zaviazala k úhrade jednej splátky v sume 1.764 eur s termínom splatnosti do 15.6.2014, pričom v ten istý deň požiadala o možnosť využitia splátkového kalendára - Dohody o plnení v splátkach, s ktorou bola oboznámená a ktorú podpísala a v zmysle tejto mala plniť dlžnú sumu v dvanástich pravidelných mesačných splátkach po 147 eur vždy k 15. dňu v mesiaci, počnúc dňom 15.7.2013 až do 15.6.2014.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, konštatujúc, že na konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku sa od 1.1.2015 použijú ustanovenia zákona č. 335/2014 Z.z., pričom rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1.1.2015 sa v zmysle § 73 ods. 3 citovaného zákona spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia, t. j. zákonom č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z.z.“), za súčasnej aplikácie ustanovení § 45 ods. 1, § 46 ods. 1, ods. 2, § 73 ods. 8 zákona č. 335/2014 Z.z., § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť. Považoval za nesporné, že žalobkyňa bola predmetným rozhodcovským rozsudkom zaviazaná zaplatiť žalovanému (v rozhodcovskom konaní v postavení žalobcu) úrok v sume 206,27 eura, poplatok v sume 403,65 eura, zmluvnú pokutu v sume 33 eur, trovy mediačného konania v sume 202,53 eura, poplatok za upomienku v sume 10 eur a trovy rozhodcovského konania v sume 194,95 eura; uvedené bola povinná splácať v mesačných splátkach po 120 eur, splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci na účet žalovaného. Ako nespornú vyhodnotil i skutočnosť, že nakoľko bol rozhodcovský rozsudok doručený žalobkyňi do vlastných rúk dňa 14.3.2016 a žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku táto podala na súde dňa 8.6.2016, žalobu podala v lehote podľa § 46 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z., pričom z jej obsahu mal za zrejmé, že žalobkyňa sa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c), d), g) a i) zákona č. 335/2014 Z.z. Napokon mal za preukázané, že žalobkyňi bola žaloba spolu s výzvou na žalobnú odpoveď doručená do vlastných rúk dňa 12.1.2016, pričom táto sa k doručenej žalobe v rozhodcovskom konaní žiadnym spôsobom nevyjadřila a platnosť rozhodcovskej zmluvy popierala len v predmetnom súdnom konaní. Vzhľadom na uvedené, nakoľko žalobkyňa v rozhodcovskom konaní námietku rozhodcovskej zmluvy a z toho vyplývajúci nedostatok právomoci rozhodcovského súdu nenamietla, hoci tak urobiť mohla, pričom uvedenú skutočnosť považoval za podstatnú pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 2 CSP podľa pomeru úspechu vo veci tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, priznal proti neúspešnej žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a žiadala ho zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie jej žalobu zamietol len z dôvodu, že bola v rozhodcovskom konaní nečinná a nepodala námietku neexistencie alebo neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, a teda s dôvodmi žaloby sa nijakým spôsobom nevysporiadala. Napriek tomu, že súd nemusí dať v konaní odpovede na všetky otázky, musí sa vysporiadať so skutkovými a právnymi otázkami podstatnými pre rozhodnutie vo veci samej, pričom súd prvej inštancie v rozhodnutí nedal žiadnu odpoveď na otázky nastolené žalobkyňou, ktoré sú pre konanie významné a rozhodujúce; uvedené má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia a tiež porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces. V súvislosti s odôvodnením súdneho rozhodnutia poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 243/07, a tiež na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, konkrétne na rozhodnutia Ruiz Torija proti Španielsku zo dňa 9.12.1994, Hiro Balani proti Španielsku zo dňa 9.12.1994, B. Georgiadis proti Grécku zo dňa 29.5.1997 a Higgins proti Francúzsku zo dňa 19.2.1998. Poukazujúc na body 14. a 15. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia mala za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie tiež vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď ustanovenie § 45 zákona č. 335/2014 Z.z. ako podmienku podania žaloby o zrušenie

rozhodcovského rozsudku nepredpokladá aktívne vystupovanie strany v rozhodcovskom konaní, a to ani podávanie námietok proti neplatnosti zmluvy; opačný výklad i aplikácia tohto ustanovenia by znamenali odopretie spravodlivosti.

7. V odvolaní ďalej uviedla, že rozpor s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa je z rozhodcovského rozsudku zrejmý, keď už len samotná skutočnosť, že rozhodcovský súd považoval úrok vo výške 39,20% za primeraný, napriek tomu, že súdna prax, poukazujúc pritom príkladmo na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/26/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/404/2017 a rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13C/96/2015, považuje za neplatnú a v rozpore s dobrými mravmi už takú úrokovú sadzbu, ktorá dvojnásobne prevyšuje úrokovú sadzbu poskytovanú bankami, pričom v danom prípade ide o takmer štvornásobné prevýšenie; uvedené tak má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za neprijateľné považovala i to, že zmluva obsahuje nešpecifikovaný poplatok v sume 511,65 eura (pri istine v sume 900 eur), ktorý rozhodcovský súd považoval za súladný s právnymi predpismi, nakoľko bol žalobkyňou ako spotrebiteľke od počiatku známy, pričom sa vôbec nevysporiadal s tým, na aký účel a akým spôsobom bol tento dojednaný, a preto jeho všeobecný záver o súladnosti so zákonom neobstojí. Napriek tomu, že na uvedené nedostatky poukazovala už v žalobe, pričom ide o dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku, súd prvej inštancie sa týmito vôbec nezaoberal.

8. Napokon v odvolaní poukázala na to, že Okresný súd Rožňava rozhodnutím sp. zn. 4Er/598/2016, zo dňa 29.1.2018, zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorej exekučným titulom mal byť práve predmetný rozhodcovský rozsudok, a to z dôvodu, že rozhodcovskú zmluvu považoval v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka za neprijateľnú a spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Mala za to, že súd prvej inštancie tak vytvoril stav právnej neistoty, keď identickú vec posúdil diametrálne odlišne ako iný súd Slovenskej republiky.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne písomne nevyjadril.

10. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

11. V prejednáwanej veci sa žalobkyňa domáha zrušenia predmetného rozhodcovského rozsudku, a to z dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c), d), g) a i) zákona č. 335/2014 Z.z. Keďže na spory vzniknuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy alebo s ňou súvisiace, ktoré sa majú rozhodnúť v rozhodcovskom konaní, sa od 1.1.2015 aplikuje zákon č. 335/2014 Z.z., súd prvej inštancie postupoval správne, keď na predmetnú vec aplikoval ustanovenia uvedeného zákona a rovnako správne bolo jeho konštatovanie, že rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1.1.2015, sa v zmysle § 73 ods. 3 citovaného zákona spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia, t. j. zákonom č. 244/2002 Z.z. Odvolací súd sa však nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, keď tento zamietol žalobu žalobkyne z dôvodu, že žalobkyňa bola v rozhodcovskom konaní nečinná a nenamietala neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a s tým spojenú právomoc rozhodcovského súdu už počas rozhodcovského konania, hoci tak urobiť mohla, keďže jej bola žaloba spolu s výzvou na žalobnú odpoveď doručená do vlastných rúk, pričom v dôsledku uvedeného nesprávneho záveru sa súd prvej inštancie ďalej nezaoberal ďalšími skutkovými tvrdeniami strán sporu uplatnenými v rámci prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany a ich vyhodnotením, najmä z hľadiska dôvodnosti žaloby.

12. Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z., účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak

- a) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nemal spôsobilosť uzavrieť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu,
- b) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu alebo o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo mu nebolo umožnené sa zúčastniť na spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní,

- c) rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, alebo sa ním rozhodlo o veci, ktorá je podľa tohto zákona vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania,
- d) stály rozhodcovský súd nebol ustanovený v súlade s týmto zákonom, v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa nepostupovalo v súlade s ustanoveniami tohto zákona a uvedený nedostatok mohol mať vplyv na výsledok sporu,
- e) spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy,
- f) stály rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie, hoci spotrebiteľ jeho nariadenie navrhoval podľa § 34 ods. 2 a z okolností uvedených v návrhu na nariadenie ústneho pojednávania vyplývala potreba jeho nariadenia najmä z dôvodu, že bez ústneho pojednávania sa nebolo možné vysporiadať s návrhmi a tvrdeniami spotrebiteľa, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- g) v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy alebo neumožnil spotrebiteľovi predložiť dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- h) vo veci rozhodoval zaujatý rozhodca,
- i) stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- j) rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom,
- k) výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky,
- l) rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Podľa § 45 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z., súd v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vždy preskúma, či sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. c), e) a i) až l). Ak sa dôvod zrušenia rozhodnutia vzťahuje len na časť rozhodcovského rozsudku, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, ak je dotknutú časť možné oddeliť od nedotknutej časti výroku rozhodcovského rozsudku.

14. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že súd prvej inštancie svoj vyššie uvedený záver vedúci ho k zamietnutiu žaloby nedostatočne odôvodnil, keď nie je zrejmé, aplikujúc ustanovenia ktorého zákona, resp. výkladom ktorých, k takémuto záveru dospel. Pochybenie súdu spočívajúce v porušení práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia pritom môže predstavovať zásadné porušenie základného práva na spravodlivý proces tak, ako ho deklaruje článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nevyhnutnosť dôsledne dbať na dodržiavanie kvalitatívnych požiadaviek na odôvodnenie súdneho rozhodnutia tak, ako sú vymedzené v § 220 ods. 2 CSP a formulované rozhodovacou činnosťou súdov, vychádza z konceptu právneho štátu, v ktorom dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je základnou podmienkou legitimity každého rozhodnutia súdu. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku, ktorú strana nastolila, je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty strany sporu a aby dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému. Vzhľadom na uvedený nedostatok odôvodnenia rozhodnutia je preto možné sa len domnievať, že súd prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby vychádzajúc zo zásad platných pre rozhodcovské konanie, upravené zákonom č. 244/2002 Z.z., a nie pre spotrebiteľské rozhodcovské konanie, upravené zákonom č. 335/2014 Z.z.

15. V rozhodcovskom konaní podľa zákona č. 244/2002 Z.z. sa premieta rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria bdelym“, a to v ustanovení § 40 ods. 4, podľa ktorého ak účastník rozhodcovského konania dôvody podľa § 40 ods. 1 písm. a) nenamietne v konaní pred rozhodcovským súdom v lehote na to ustanovenej, inak bez zbytočného odkladu, súd na tieto dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku neprihliadne. Medzi dôvody uvedené v § 40 ods. 1 písm. a) citovaného zákona patrí i neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a s tým spojená právomoc rozhodcovského súdu konať a rozhodnúť daný spor. V prípade absencie uvedeného postupu účastníkom konania v rozhodcovskom konaní, a teda nenamietania príslušných dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku už v rozhodcovskom konaní v zákonom stanovenej lehote, tak tento stráca možnosť súdneho preskúmania rozhodcovskej zmluvy, resp. možnosť spochybnovania jej platnosti pred všeobecným súdom.

16. Uvedené však neplatí pre spotrebiteľské rozhodcovské konanie, upravené zákonom č. 335/2014 Z.z., ktorý je v záujme ochrany spotrebiteľa v porovnaní so zákonom č. 244/2002 Z.z. kogentnejší a štát si v tomto konaní zachováva väčšiu mieru ingerencie do tohto alternatívneho riešenia sporov. Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ tak v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/1/2012, zo dňa 21.3.2012). V spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní zmysle § 45 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z. má všeobecný súd v konaní o žalobe o zrušenie spotrebiteľského rozsudku povinnosť ex offio preskúmať, či tu nie sú dôvody prekročenia objektívnej a subjektívnej arbitrability, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nie je neplatná, či spotrebiteľský rozhodcovský súd nerozhodol v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi na ochranu práv spotrebiteľa, ak toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu, či účastníka konania spotrebiteľský rozhodcovský rozsudok nezaväzuje na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, či by jeho výkon nebol v rozpore s verejným poriadkom SR, a napokon i to, či nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Neplatnosť rozhodcovskej zmluvy je tak v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa zákona č. 335/2014 Z.z. jedným z dôvodov, ktoré súd skúma ex offio, nie je preto potrebné, aby túto žalobca namietal v žalobe; rovnako nie je podmienkou ani namietanie jej neplatnosti už v rozhodcovskom konaní. Odvolací súd tiež považuje za vhodné v tejto súvislosti poukázať na ustanovenie § 28 ods. 6 zákona č. 335/2014 Z.z., podľa ktorého je stály rozhodcovský súd povinný skúmať aj bez návrhu spotrebiteľa, či vymáhaný nárok nie je založený na neprijateľnej zmluvnej podmienke alebo na zmluvnom dojednaní, ktoré je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa; je tiež povinný prihliadať aj na iné dôvody neplatnosti právneho úkonu, na ktoré by prihliadal aj bez návrhu. Z uvedeného ustanovenia je zjavné, že i rozhodcovský súd v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní skúma z úradnej povinnosti existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo zmluvného dojednania, ktoré je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov, t. j. uvedené je povinný skúmať i bez toho, aby to účastník rozhodcovského konania, ktorý je spotrebiteľom, v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní namietal.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že v danom prípade súd prvej inštancie založil svoj záver o nedôvodnosti žaloby na nesprávnom právnom posúdení veci, keď dospel k záveru, že v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa zákona č. 335/2014 Z.z. je potrebné, aby žalobkyňa dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku namietala už v rozhodcovskom konaní, pričom tento zákon procesnú aktivitu strany v rozhodcovskom konaní ako predpoklad žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku uplatnenej na všeobecnom súde nestanovuje. Je tak potrebné prisvedčiť odvolacej argumentácii žalobkyne, že v predmetnom konaní bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Následne, v dôsledku uvedeného nesprávneho záveru, ktorý súd prvej inštancie navyše nedostatočne odôvodnil, sa tento ďalej nezaoberal podstatou veci z hľadiska právne významných skutočností pre posúdenie opodstatnenosti uplatneného nároku v intenciách tvrdení žalobkyne v žalobe, čím jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces; uvedeným bol naplnený i odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Vzhľadom na to, že vytýkané nedostatky nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nakoľko odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie na uvedenom základe, ďalšími námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní, smerujúcimi k meritu veci, sa ďalej nezaoberal, nakoľko uvedené bude úlohou súdu prvej inštancie v novom konaní, v ktorom bude tento v zmysle § 391 ods. 2 CSP viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným vyššie a v ktorom sa bude zaoberať dôvodnosťou nároku žalobkyne na zrušenie rozhodcovského rozsudku, podstatnými a právne významnými skutkovými tvrdeniami strán sporu uplatnenými v rámci prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany a ich vyhodnotením. V závislosti od výsledkov dokazovania a ich vyhodnotenia súd prvej inštancie ustáli skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie a následne svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 CSP tak, aby obsahovalo dostatok dôvodov, ich uvedenie bolo zrozumiteľné a presvedčivé tak, aby bolo v plnej miere naplnené právo strán sporu na spravodlivé súdne konanie.

18. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1, § 396 ods. 3 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).